

Der er jo Boksere paa de nye moderne Posthuse, saa at hver Forretning kan have sin Boks.

Naar der kommer et saadant Forslag om 100 nye Postbude her i København, ser jeg deri et Udslag af den Funktionarisme, der højt oppe og langt nede, jeg kan sige fra øverst til nederst, næsten er i Færd med at tage Magten fra os herhjemme, og jeg tror, det vil gaa saaledes, hvis vi ikke snart tage os sammen. Det skulde dog ikke gerne være saadan, at den Opfattelse breder sig mellem Tjenestemændene, at det er dem, der ere Herrer, og at det er Folket og de, der repræsenterer Folket, der ere Tjenere. Saadan kunne og bør Forholdene ikke blive.

Men, som sagt, Administrationen giver os næsten altid dyre Ordninger og ikke sjældent, som her, ogsaa upraktiske Ordninger. Den kræver stadig forøgede Udgifter og stadig forøget Personale. Det falder ganske vist sammen med Funktionærernes Organisations Ønsker, thi foruden at deres Krav naturligt gaar i Retning af større Løn, gaar det ogsaa i Retning af Ansættelse af mere Personale. Det passer for saa vidt godt, at Administrationen indretter sig upraktisk og kræver meget Personale, det have Organisationerne ikke noget mod. Men det Spørgsmaal bliver tilbage: Hvem er det, der skal betale?

Det er disse Bestræbelser, der fremkalde det, jeg betegnede som Funktionarisme. Det er ikke blot Organisationernes Skyld, men det skyldes hele det forkerte System, vi ere komne ind paa, det overhaandtagende Eksamensjag. Vi kunde saamænd gerne være en Provins af Kina i saa Henseende, thi der kræves nu Eksaminer paa Kryds og tværs, paa alle Ender og Kanter. Vi opelske herhjemme en Ungdom med et Jagt efter Eksaminer og med den Tro, at naar nogen har taget en Eksamen, den være nok saa ringe, saa har han gjort sin Skyldighed mod Samfundet, og saa er det Samfundets ligefremme Pligt at sørge for ham i Fremtiden, sørge for, at han kommer ind i en Stilling, naturligvis helst med høj Løn, med Pension o. s. v., de ville bort fra det legemlige Arbejde og ind i de faste Stillinger. (*Sabroe*: Det er Bøndernes Sønner). Ja, Bøndernes Sønner ikke undtagne, det er en Svaghed, vi lide under i alle Samfundsklasser, deri har det ærede Medlem Ret. (*Sabroe*: Ja, saa er jeg enig med Dem). Især efter at vi have faaet de sidste Lønningslove, staar der Hundreder og atter Hundreder paa Rad og venter paa at komme ind i en fast

Stilling. Saa presser man paa og presser paa for at faa Plads til flere og flere. Dette hidsige Jagt efter at komme ind i de faste Pladser og blive pensionsberettiget, jeg kunde næsten sige fra 14 Aars Alderen — allerhelst skulle de jo begynde, naar de ere 20 Aar — tyder ikke paa noget sundt eller daadskraftigt Folk. Det at kunne vente aarevis, at staa i Kø for at faa en fast Plads, tyder efter min Mening i en vis Maade paa Armod, paa Mangel paa Kraft og Villie og Mangel paa Lyst til at søge at bryde sig Vej i de selvstændige Erhverv. Det tyder paa en slap Ungdom.

Men naar de saa slippe ind i de faste Pladser, enten det er højere oppe eller længere nede, er det gerne saadan, at de lige efter at de have døjet saa meget for at komme ind i Pladsen, ere færdige til at klage over Forholdene, klage over det, som de i Forvejen saa hidsigt have attraaet. Og saa føres, som vi vide, det store Ord af Organisationerne, støttet ikke mindst af Socialdemokratiet med Forsikringer om, at det egentlig er Sultelønninger, og at de blive misbrugte o. s. v., det hørte vi ogsaa forleden Dag. Men Sandheden er, at de fleste Tjenestemænd have en god Løn og Pension, naar de blive gamle. Men de, der skulle betale det, de, der staa i de frie Erhverv, hvordan ere de stillede? Man kan tage Landbruget, det lille Haandværk, Fiskeriet o. s. v. Udøverne maa som Regel arbejde haardt for Udkommet. De kunne ikke regne med Normalarbejdsdag, naar de skulle klare sig, der er ingen, der sikrer dem Pension paa deres gamle Dage, hvis de ikke selv have sørget derfor. Derfor synes jeg, at det arbejdende Folks Repræsentanter i Tide bør søge at standse Forøgelsen af Tjenestemændenes Antal og vise Organisationerne, hvor de have deres rette Plads.

Man kan billigvis vel ikke forlange, at de Medlemmer og de Partier, der i ikke ringe Grad ere afhængige af Tjenestemændenes Stemmer, skulle tage Affære, vi have under Forhandlingen om Lønningslovene set, hvordan man fra visse Sider ligefrem truede Rigsdagen med Tjenestemændene, hvis man ikke gjorde det eller det. Man kan maaske heller ikke vente det saa meget af dem, som staa i den højere Administration, men jeg appellerer til dem, der repræsenterer de frie selvstændige Erhverv, de, der i egentligste Forstand skulle betale det hele. Derfor mene vi Forslagsstillere, at der her er en Lejlighed, hvor man kan vise, hvorhen vi bør gaa. Her er foreslaaet en efter vor Mening over-